politické správy. Toliko vůči posluchačům je dáno ještě předsedajícímu oprávnění, aby je dal odstraniti, kdyby, ač byli napomenuti, rušili jednání. Je tu tedy dán předpoklad, aby podpůrně zasáhly politické úřady. jak jim je za účelem označeným v čl. 2. a 3. zák. č. 125/27 Sb. uloženo, jelikož není jiného úřadu nebo orgánu, který by k tomu byl povolán.

Nss proto neshledal nezákonnost v tom, jestliže politický úřad podle čl. 3. odst. 2. cit. zák. potrestal člena obecního zastupitelstva, který svým chováním ve veřejné schůzi sboru porušil veřejný pořádek a slušnost. Správnost tohoto názoru je dotvrzována i úvahou, čerpanou z ustanovení §§ 21 a 69 zák. č. 125/27. V odst. 2. § 21, jehož podle § 69 jest obdobně užívati na schůze okresního zastupitelstva, je stanoveno, jakými prostředky může zakročiti předseda zem. zastupitelstva proti členům, kteří ruší schůzi tohoto sboru a v poslední větě se praví: »Tím není vyloučeno další stihání osob pořádek nebo klid porušivších podle trestního zákona nebo zákonů jiných«. Není-li vyloučeno další stihání členů zemského a okresního zastupitelstva, porušivších pořádek nebo klid ve schůzích těchto sborů, tedy potrestání jich podle zákona trestního neb zákonů jiných, ač předseda shromáždění má právo volati je k pořádku, vyloučiti je ze schůze a dáti je odstraniti, pak může tím méně býti takové stihání vyloučeno, jde-li o porušení pořádku ve schůzi obecního zastupitelstva, kde starosta jednání řídící podle § 47 obec. zříz. takových práv vůči členům zastupitelstva nemá.

Poukazuje-li stížnost k tomu, že kdyby názor žal. úřadu byl správný, bylo by předpisů cit. čl. 3. používati i na jednání sborů zákonodárných, což pokládá a to právem za nemožné, sluší poukázati na § 23 úst. listiny, jímž postavení členů těchto sborů je zvláště upraveno. — — — —

Č. 9517.

Policejní věci: * Na povolení k pořádání dobročinné sbírky není podle právních norem platných v zemích České a Moravskoslezské právního nároku.

(Nález ze dne 25. listopadu 1931 č. 3714/30.)

Věc: Spolek cestujících obchodníků v Praze proti zemskému úřadu v Praze o povolení k pořádání subskripce.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 21. srpna 1928 žádal stěžující si spolek za povolení subskripce u členů a příznivců spolku pro své dobročinné fondy, dovolávaje se toho, že takováto subskripce byla se svolením policejního ředitelství v Praze každoročně konána. Výměrem ze 30. října 1928 nevyhovělo policejní ředitelství v Praze této žádosti, poněvadž platné stanovy spolku, schválené posledně výnosem zsp-é v Praze ze 7. sprna 1928 nemají ustanovení, které by spolek k této činnosti opravňovalo. — Nař. rozhodnutím nebylo odvolání vyhověno a nař. výměr z jeho důvodů potvrzen.

O stížnosti uvážil nss:

Podle § 2 zák. o ss. je nss povolán rozhodovati o stížnostech směřujících proti rozhodnutím nebo opatřením správních úřadů, tvrdí-li kdo, že jimi bylo zasaženo do jeho sub. práv. Se zřetelem na toto zákonné ustanovení jest předpokladem úspěšné stížnosti, aby konkretním rozhodnutím správního úřadu bylo porušeno právo určitého subjektu, založené platným právním řádem. Je tudíž zkoumati, zda a pokud je stát ve věci, o kterou jde, svými správními orgány vázán vůči straně tak, že jest možno mluviti o jejím subj. právu na určité rozhodnutí nebo určitý postup úřadu.

Ve správním řízení domáhal se stěžující si spolek povolení k subskripci u členů a příznivců spolku za účelem posilení svých dobročinných fondů. Šlo tedy o žádost za povolení k pořádání dobročinné sbírky, kterou sluší posuzovati podle § 32 lit. B a § 25 lit. A) min. nař. z 19. ledna 1853 č. 10 ř. z. v souvislosti s min. nař. z 30. října 1868 č. 123 ř. z., případně podle § 4 odst. 1 bodu 4 vl. nař. ze 17. prosince 1926 č. 222 Sb. Podle těchto právních norem je k pořádání veřejných sbírek, k nimž patří také dožadování se příspěvků pro určité účely na jednotlivých osobách, ať již jsou to příslušníci určité společenské třídy nebo obecenstva vůbec, zapotřebí úředního povolení. Státní správa, rozhodujíc o žádostech za takovéto povolení, není však vázána, aby za určitých podmínek pořádání sbírky povolila, takže rozhodnutí o tom je zcela ponecháno volné úvaze státní správy. Ani z patentu z 10. září 1773 č. 1520 Sb. z. a n. z r. 1770/1780, na který stížnost poukazuje, nelze dovoditi, že by se povolení ke sbírání almužen tu zmíněných dáti musilo, jsou-li splněny určité předpoklady. Ustanovujeť patent ten, že neoprávněné sbírání almužen, jakož i vystavování veřejných listin sběracích je pod trestem zakázáno, a že proti sběratelům almužen, kteří se nemohou legitimovati úředním povolením, má býti úředně zakročeno, zejména také v tom směru, že neoprávněné sběrací listiny a sebrané peníze mají jim býti odňaty. Právě z tohoto stížností dovolaného patentu plyne, že sbírání almužen tu zmíněných jest zásadně zapovězeno a výjimečné povolení k těmto sbírkám uděluje úřad podle volného, ničím neomezeného uvážení. Jak bylo uvedeno, stojí na témže stanovisku shora citované právní normy pozdější. Není-li však státní správa vůči straně naprosto nikterak vázána, nemůže strana důvodně tvrditi, že nař. rozhodnutí, odpírající jí žádané povolení k pořádání subskripce, ji zkrátilo na jejích právech subjektivních. Stížnost musela proto býti zamítnuta pro bezdůvodnost.

Dovolává-li se stížnost toho, že spolku v dřívějších letech bylo pořádání subskripce vždy povolováno, jest tato okolnost zcela bezvýznamnou, neboť tím, že úřad dříve sbírku povoloval, není mu bráněno, aby později použil své volné úvahy jiným způsobem.

Č. 9518.

Chudinství: I. Rozhoduje o odvolání chudého příslušníka z usnesení obec. zastupitelstva o způsobu poskytování chudinské podpory, může rekursní úřad sám určiti způsob a výši podpory. — II. Domovská